

VÝMĚNA

Jana Javorská

Jana Javorská

VÝMĚNA

Copyright:

Autorka: Jana Javorská

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-012-0 (ePub)

978-80-7512-013-7 (mobipocket)

978-80-7512-014-4 (pdf)

KAPITOLA 1.

Nina se probudila do slunečného rána, ale raději by dneska oči ani neotvírala.

„Ještě že je sobota.“ Pomyslela si.

Vzpomínky na včerejší noc se jí ztrácely v mlhách.

„Sakra, musím už přestat s tím chlastem.“ Protřela si oči a hrabala se z postele, aby našla nějakou pilulku, která by zastavila ten rachot tisíců kováříčků tepajících v její hlavě naráz.

Pak se podívala na postavu spící vedle sebe a proklela se. Jak to, že to zase udělala, když si už minule přísahala, že to bylo naposledy. Matně si vzpomínala, kde k tomu klukovi vlastně přišla. Dnes ale rozhodně nemá náladu na jakékoli vysvětlování nebo snad nadějně sliby.

Neomaleně s dotyčným zatřásla, aby ho co nejrychleji dostala ze své postele a zároveň z bytu.

„Vstávej, dělej! Za chvíli přijde manžel!“ Kluk něco rozespale zamumlal.

„Tak dělej ksakru!“ Popohnala ho.

Kluk se konečně posadil a začal si pomalu navlékat oblečení.

Zabralo to. Ačkoli byla Nina svobodná, vždycky to ráno používala, aby se vyhnula nechtěným ranním konverzacím po probdělé noci. Mohla se pak v klidu vrátit do postele, aniž by po ní někdo něco chtěl.

Kdyby si dělala na nohách postele zářezy, s kolika mužskými už spala, určitě by už měla všechny nohy postele ohlodané jako od bobra. Ve svých 33 letech byla stále svobodná a nehodlala na tom nic měnit. Dokonce neměla ani žádnou vážnou známost, jen spoustu těch nevážných. Snad jen Igor, automechanik, byl její věrný pejsek, který přiběhl pokaždé, když zapískala. Držela si ho patřičně od těla jako správná mrcha, aby si mohla žít svým vlastním způsobem života a nemusela se nikomu přizpůsobovat.

Dávno už jí navrhoval, že si ji vezme, ale ona se mu pokaždé jen vysmála. Vždy mu řekla, že jakmile dostane chuť prát nějakému chlapovi slipy a ponožky, tak mu dá zaručeně vědět jako prvnímu. Samozřejmě věděla, že se to jen tak honem nestane, pokud vůbec někdy.

Jakmile se za mladíkem zaklaply dveře, pospíchala na záchod. Pak našla v lékárničce poslední ze dvou prášků na bolest hlavy a řádně ho zapila studenou vodou. Chvilku váhala, zda polknout oba najednou, ale pro jistotu si nechala jeden zbývající na horší časy.

Rychle hupsla zpátky do postele a okamžitě znovu usnula. Když se konečně probudila, hlava už jí nebolela a mohla v klidu vylézt z postele a udělat si kafe. Poté si ho odnesla na balkon svého dvoupokojového bytu, zapálila si cigaretu a v klidu si vychutnávala pocit svobody a volnosti.

Tohle byla chvíle, kterou jí všechny kolegyně v práci záviděly. Ona jediná byla dosud v kanceláři svobodná a bez jakýchkoli závazků. Práce účetní ji sice moc nebavila, ale naštěstí byla dobře placená, takže si mohla dovolit platit nájem a ještě jí i sem tam zbylo na nějaký ten značkový skvost v obuvi, na což byla ulítlá.

Její botník čítal neskutečný počet párů bot, které ani nenosila nebo je měla na nohou jen jednou. Každý, kdo tu její sbírku kdy viděl, žasl nad její mánií. Kamarádka Dana tolikrát žebrale, aby si mohla některé půjčit, ale Nina byla neoblomná.

Sice měly obě stejnou velikost nejen nohou, ale i šatníku a mohly si vyměňovat svršky dle potřeby, tak na boty si Nina nikdy nenechala sáhnout. Byly její pýchou a radostí.

Najednou ji napadla myšlenka, jak konečně zabránit těm věčným alkoholovým dýchánkům a situacím, se kterými se rozhodně nemohla nikde chlubit. Co kdyby se opravdu už konečně vdala? Jenže kde hledat toho pravého? Přeci nepřistoupí na Igorovi návrhy a neudělá tu blbost, že se uváže do trvalého svazku jen proto, aby sama sobě zabránila dělat spoustu dalších přehmatů? Rychle tuto myšlenku opět vypudila z mysli. Ještě nenastal ten pravý čas.

Navíc by po ní určitě Igor chtěl nějakého pokračovatele rodu, což by neodmyslitelně znamenalo konec udržované figury. Žádná posilovna, spinning, či kolečkové brusle by už nenaplňovaly její život adrenalinem. Takže nuda. Kdepak, rodičovství a manželství musí ještě nějaký ten pátek zaručeně počkat. Navíc při posledním potratu jí doktor sdělil, že možná se už dětí ani nedočká, nebude-li tenhle poslední. Možná, kdyby tolik nepila, nesehlávala by její antikoncepce.

Dokouřila, dopila kafe a spěchala do sprchy. Nejprve si zajde nakoupit a pak se teprve uvidí, co s načatým večerem.

Když nandávala zboží zpět do košíku u pokladny, zazvonil jí v kabelce telefon. Nejprve ho ignorovala, věděla, že pokud je to v tuto víkendovou hodinu něco důležitého, dotyčný se ozve znovu.

Další zvonění se ozvalo, když vyjížděla z parkoviště u supermarketu. Zastavila tedy na kraji výjezdu a vyhrabala telefon ve zmeti obsahu kabelky. V seznamu zmeškaných hovorů objevila Igorovo číslo. Chvilku váhala, zda se mu má ozvat, ale nakonec si uvědomila, že nemá na večer žádný program a rozhodně se jí nechce zůstat večer doma samotné.

Alespoň si u něho napraví reputaci. Její autíčko musí příští měsíc na technickou prohlídku a tak je nejvyšší čas, udobřit si Igora. Vytočila tedy jeho číslo a trpělivě poslouchala, jak telefon vyzvání.

„Ahoj zlatíčko, vidím, že jsi po mně zatoužil, co se děje?“

„Ahoj pusinko, nechceš si dneska zajít do kina nebo na večeři? Mám volný víkend.“

„A co bys řekl tomu, kdybych se pokusila spáchat večeři sama? Nějak se mi dneska nikam nechce. Právě jsem nakoupila.“

„No když myslíš. Doufám jen, že to zase nebude něco extra zdravého, typu brokolice a podobně. Víš dobře, že na tom si já zrovna moc nepochutnám.“

„No dobrá. Takže zase špagety.“ Povzdechla si Nina nad jeho chutěmi.

„A nemohla by ses pokusit třeba o čínu?“ Žadonil Igor ve snaze ukořistit k večeři alespoň nějaké maso.

„Pokusit se můžu, ale výsledek nezaručuju.“

„Tak já přinesu raději dvě láhve vína, aby se nám případně spravila chuť.“

„A co kdybys to rovnou uvařil sám, když mi tolik věříš?“

„Já to tušil hned od začátku, že to nebude jen tak. Fakt nechceš jít raději do restaurace?“

„Bud' riskneš moji čínu, nebo si vař sám.“ Rozhodla rázně a nebylo pochyb, že o tom více nehodlá diskutovat. Na to už ji Igor moc dobře znal a věděl, jak je paličatá.

„OK, v šest jsem u tebe hladovej jako vlk.“

„No jestli máš tak velké oči, tak si dej raději po cestě nějakou rychlovku.“

„Ta bude po večeři.“

„Na rychlovky ti kašlu, to sem raději ani nejezdi.“

„To byl joke, dyť víš, že já to přeci ani odfláknout neumím.“

„To bych ti, chlapečku, ani neradila. A přines portský, mám na něj chuť.“

Bez rozloučení zavěsila. Byla zvyklá chlapům rozkazovat a nikdy neuznávala kompromisy. Bud' bude po jejím, nebo šmytec. Tento způsob života jí vyloženě vyhovoval. Nerada s někým diskutovala. Díky svým krásným dlouhým hnědým vlasům, modrým očím a dobře udržované postavě si stále ještě mohla nevybíravě diktovat podmínky. Byla sebevědomá a věděla, jak moc tím chlapy dráždí.

Mohla si dovolit módní výstřelky, které by jen tak nějaké ženě neslušely. I když na ramínku vypadaly mnohdy příšerně, Nina v nich byla vždy za modelku. Každý kus oblečení uměla dokonale sladit a přizdobit nějakým osobitým doplňkem, takže se za ní na ulici otáčeli nejen muži, ale mnohdy i ženy.

Na obdivné pohledy byla zvyklá, ale její kamarádky s ní nerady chodily na párty, protože věděly, že vždy bude středem pozornosti jen a jen ona. Nejen že byla velmi pohledná, ale byla i chytrá. Tak nějak se v ní skloubily přirozená krása a selský rozum.

Jediná Dana se s její konkurencí uměla vždy vyrovnat po svém. Takže když spolu vyrazily do nočních ulic, byly nebezpečný pár. Dana sice nebyla taková krasavice jako Nina, ale měla šarm a dokázala oslnit jinak. Nosila ježatý účes ostříhaný vždy na co nejkratší délku, takže měla až klukovský výraz, ale

postavu měla rovněž dokonalou, možná dokonce o malinko zaoblenější než Nina.

Byly nerozlučné přítelkyně. Ovšem Dana už byla rozvedená a měla pětiletou holčičku, o kterou se jí pomáhala starat její matka. Pracovala ve stejné firmě jako Nina.

Dělala sekretářku nejnepříjemnějšímu šéfovi, jaký se ve firmě vyskytoval. Jakmile už byla se silami v koncích, chodila si postěžovat Nině a ta na jejího šéfa platila. Mohla mu dokonce beztretně vynadat a vždy jí všechno prošlo. Měl pro ni slabost a stále si na ni dělal zálsk. Nina dokázala být i koketa a tak ho měla obtočeného kolem prstu.

Již od malička dokázala svým šarmem získat všechno, na co jen pomyslela. Její sestra Dita, jednovaječné dvojče, jí byla sice podobná k nerozeznání, ale ať dělala, co dělala, nikdy nedokázala tak manipulovat s lidmi, jako Nina. Dokonce v pubertě, když se Dita líbil nějaký kluk a chtěla s ním chodit, posílala na rande nejprve sestru, aby jí ho oťukala a připravila jí půdu. Vycházelo jim to dokonale a nikdo nikdy neodhalil jejich záměnu.

Nejlépe to fungovalo při vyučování. Když některá dostala špatnou známku z určitého předmětu, tak se druhý den za ni přihlásila na opravu sestra, která daný předmět zvládala lépe a obě tak měly vždy na vysvědčení většinou samé jedničky.

Jediný člověk, který je bezpečně rozeznal vždy a za jakékoli situace, byla jejich matka. S otcem to dokázaly občas skoulet tak dokonale, že pořádně nevěděl, která je která.

Praktikovaly by to snad dodnes, kdyby se ošklivě nerozhádaly při maminčině pohřbu před několika lety. Od té doby si šla každá svou cestou a netušila, jak se daří té druhé. Otec zůstal bydlet sám v domku nedaleko Plzně a Nina se vydala za prací do Prahy. Ačkoli se je snažil párkrát dát znovu dohromady, přesto jeho snažení vždy na něčem ztroskotalo.

A tak Nina neměla sebemenší tušení o tom, že se její sestra vdala a žije poklidným životem spokojené manželky se dvěma malými dětmi v rodinném domečku na druhém konci republiky v městečku Kaplice.

Dita měla hodného manžela, který jezdil s nákladákem a jako tirák trávil většinu času v zahraničí. Domů se vracel jen na víkendy a to se sotva stačil rozkoukat, trochu si odpočinout a už zase upaloval vydělávat peníze. Jelikož spláceli hypotéku, tak si Dita nemohla moc stěžovat na to, že je její manžel věčně pryč, protože jinde by tolik peněz sotva vydělal. Navíc byla na mateřské dovolené a občas si zaskakovala přivydělat na svoje bývalé pracoviště do nedaleké restaurace, kde pracovala před mateřskou dovolenou jako provozní. Teď ovšem chodila brigádně pomáhat v kuchyni nebo umývat nádobí, když se v restauraci pořádaly nějaké zvláštní akce a přišlo více lidí než obvykle.

Měla plné ruce práce, aby vše v pohodě zvládala bez pomoci manžela. Malý pětiletý Adámek půjde příští rok do školy a tříletá Hanička nastoupila letos do školky na zkoušku na pár dní v měsíci. Až to bude na celou dobu, pak se snad bude moci Dita vrátit do zaměstnání. Už se moc těšila zpátky mezi lidi. Pátým rokem na mateřské už měla pocit, že začíná pomalu degenerovat. Kdyby ji občas nenavštívila kamarádka Šárka a nezpestřila jí všední den mezi úklidem, vařením, žehlením a hraním s dětmi, určitě by se z toho už zbláznila.

Každý pátek se tolik těšila, až se manžel Béd'a vrátí z cest a bude si chvíli hrát s dětmi, aby si ona mohla alespoň na chvíli odpočinout od jejich věčného štěbetání a hašteření. Ale namísto odpočinku se stejně věnovala Béd'ovi. Vyndala mu z tašky špinavé prádlo a hned ho naházela do pračky, sbalila mu ihned čisté, aby na nic nezapomněla.

Béd'a vyžadoval alespoň jeden den víkendu na odpočinek. A jelikož se na cestách moc kvalitně nestraoval, tak mu chystala vždy poctivou domácí stravu. Což obnášelo v pátek nakoupit vše potřebné a začít péct, pak uvařit teplou večeři a vymyslet něco na víkend. Nedej bože, aby bylo potřeba doma něco opravit nebo zařídit. A tak si z plánovaného odpočinku užila sotva chvíli, kdy děti obletovaly tatínka a nedopřály mu ani chvíli odpočinku.

V neděli ještě dobalit zbývající věci, zásoby jídla na celý týden a ještě honem něco upéct na cestu. A jak se na víkend vždy těšila, tak byla ráda, že už skončil.

KAPITOLA 2.

Nina nesnášela vaření, protože jí to nikdy moc nešlo a nebavilo ji to. Ale tentokrát se rozhodla udělat výjimku.

„Na špagetách není co zkazit.“ Řekla si a dala se do vaření. Měla natrénováno několik receptů, když vyloženě potřebovala někoho oslnit. Což se ale zase tak často nedělo.

Igor už byl zvyklý na její kuchařské umění, a když bylo nejhůř, přiložil ruku k dílu a omáčku dokořenil po svém. Každému jinému by to okamžitě hodila na hlavu a nedělala si s tím žádné starosti, ale pro Igora měla přeci jen slabost. Za odměnu mu pak milostivě dovolila, aby jí opravil vypínač v koupelně nebo vyměnil žárovku v lampě.

Přestože byla na ženu celkem manuálně zručná i v technických věcech, ráda ze sebe nechala dělat blondýnu a veškeré opravy v bytě a na autě zadávala některému kamarádovi, který byl zrovna po ruce. Stačil jediný úsměv a psí oči a dotyčný okamžitě naklusal a vše opravil na vlastní náklady.

Nina dochutila omáčku, připravila salát a čekala, až Igor zazvoní. Jakmile slila špagety, ozval se zvonek u dveří. Sotva otevřela, strčil Igor do dveří nejprve dvě láhve portského vína a pak si teprve dovolil vstoupit.

„No proto!“ Řekla místo poděkování a hned od něho přebírala láhve.

„Jdeš právě včas.“ Odložila láhve na kuchyňskou linku a začala nandávat špagety na připravené talíře.

„Otevři to víno, zatím.“ Diktovala a vršila omáčku s masem na špagety.

Igor postavil skleničky s vínem na stůl a posadil se.

„Tak dobrou chuť.“ Popřála mu Nina a pustila se do svojí porce.

„Neměla být čína?“ Dovolil si zaprotéstovat, ale Nina ho hned zpražila pohledem.

„S tím je moc práce. Jez a nemel.“

„Zítřejdu na jih, nechceš jet se mnou?“ Prohodil jen tak a čekal na její reakce.

„To víš, kodrcat se v autě dvě hodiny po dálnici, to se mi opravdu nechce.“

„Jedu na motorce.“

„No a?“

„No že bys mohla jet se mnou. Nepojedu po dálnici, neboj. A myslím, že by se ti to třeba mohlo líbit. Uděláme si skvělý výlet. Můžeme se někde zastavit na dobrý oběd.“

„Nemám na to vybavení.“

„Něco ti seženu.“

„Jo, něco po starším bráchovi, to znám.“

„Nešil. Helmu mám náhradní, páteřák mi půjčí kámoš a ten zbytek už nějak vymyslíme.“

„To chci vidět jak.“

„Úplně normálně. Koženou bundu máš, pevné boty taky, rukavice půjčím.“

„Když já nevím.“

„Hele když se ti tam bude líbit, můžeme tam přespat a ráno domů, aby toho na tebe teda nebylo tolik, když nejsi zvyklá. Ale já myslím, že to v pohodě dáme.“

„Tak jo. Ukecal jsi mě. Nemám na neděli nic lepšího. Mohl by to být fajn výlet. Ale pojedesh se mnou jako člověk, jasný?!“

„Neboj, však mě znáš.“

„No právě. Když jsem tě viděla minule, letěl jsi jako magor.“

„Ninuško slibuju, že s tebou pojedu jako s vlastní.“

„Běda tobě!“

„Bude to super, už se těším.“

„Kam vlastně pojedeme?“

„Do Kaplic, za kámošem. Koupil nějakou káru a chce, abych mu ji skouknul, jestli je to dobrej kup.“

„A co tam budu dělat já?“

„Hele, zlato, chvilku to vydržíš. Dáme kafe, pokecáme a pak to můžeme vzít třeba až do Rakous. Tam jsou skvělý silnice. Jo a teď mě něco napadlo. Byla jsi někdy na Orlím hnízdě?“

„Co to plácáš? Jaký orlí hnízdo, co bych tam asi tak dělala?“

„Myslím Hitlerovo Orlí hnízdo. Úkryt za druhé světové války. Tam je to super. Je to vysoko v horách, a když se dostaneš až k němu, tak se jede ještě obrovským výtahem ve skále až na vrchol. Je tam restaurace. Dáme si tam něco dobrého. Co ty na to?“

„Zní to docela lákavě. Tak to beru.“

„To jsem moc rád. Bude to paráda.“

„Musím zavolat šéfovi a vzít si volno. Stejně ho tam mám ještě plno nevybranýho od poslední uzávěrky.“

Ráno Ninu probudil šramot v koupelně. Podívala se na budík a zjistila, že je sedm hodin. Igorova strana postele byla prázdná a on se zrovna sprchoval. Otočila se na druhý bok a chystala se opět usnout. Ještě ani nezamhouřila oči a už tu byl Igor ve veselé náladě a tahal jí deku.

„Vstávej, ospalče, jede se na výlet.“

„Mně se nikam nechce.“

„Včera jsi mi to slíbila.“

„Ach, jo. Proč já? Vždyť už jdu.“ Štrachala se pomalu z postele.

„Na stole máš snídani, za chvilku jsem zpátky, tak ať nemusím dlouho čekat. Znáš se.“

„No jo, porád.“

„Koukej vstávat, ale opravdu.“ Křiknul ještě ode dveří a zmizel.

Nina se pomalu loudala do koupelny. Vyčítala si, že kdyby mu nic neslibovala, mohla vesele prolenořit klidně celý den v posteli. Ovšem takový výlet může být celkem zábava a třeba jí v Rakousku někde zastaví, aby si mohla koupit

něco na sebe, nebo v bezcelní zóně nakoupí lacino parfémy. Začínala se pomalu těšit.

Sotva se stihla nasnídat a už dole zvonil Igor. Rychle naházela připravené věci do batohu a pospíchala za ním.

Igor jí podával helmu a připínal jí chránič páteře. Sám už bez něj nikam nejezdil, poté co se mu povedlo položit motorku, když mu nějaký důchodce nedal přednost na křižovatce a on mu přeletěl přes kapotu. Byl tehdy naštěstí jen lehce otřesený, protože zrovna nejel rychle. Ale být to ve větší rychlosti, mohlo to dopadnout mnohem hůř.

Jeden z jeho kamarádů jezdil bez chráničů a stálo ho to život. Proto když jednou zapomněl doma chránič páteře a dojel natankovat, musel se hned pro něj vrátit, protože si připadal jako nahý. Naštěstí byl v tomhle neoblomný, a když někoho vezl, tak jedině pořádně vybaveného.

Igor konečně zabočil na benzinku. Nina rychle sundala rukavice a helmu a pelášila na záchod.

„Neměla jsem vypít ráno tolik kafe.“ Houkla na Igora a zmizela za dveřmi s nápisem WC. Igor zatím v klidu natankoval a odtlačil motorku stranou od stojanu, aby si ještě mohli chvilku posedět a něco zakousnout a zakouřit si.

„Chceš kafe?“ Zeptal se jí Igor, když vyšla ze dveří a on zrovna zaplatil benzín.

„Jo, potřebuju cigáro. Jsem nějaká rozlámaná.“

„Chceš i něco k tomu? Oplatku nebo sendvič?“

„Hlad zatím nemám, jen si potřebuju srovnat záda támhle na lavičce.“

Igor natočil v automatu dvě kávy a odnesl je k venkovnímu posezení.

„Tak co, jak se ti to líbí?“

„No zatím žádnéj zázrak. Už nevím, jak bych si sedla.“

„Přestaň fňukat a kochej se. Copak necítíš tu vůni lesa, rybník ...? V autě to tak neprožiješ.“

„Myslíš tu močůvku, co jsem se jí dusila asi deset kilometrů? No to fakt jen tak v autě nezažiju.“

„Pesimisto.“

„Jakýpak pesimista? Když tak realista.“

„Doufám, že nebudeš kňučet celou cestu.“

„Když mi příště zastavíš dřív, tak ne.“

„Neboj, už tam brzy budeme. Skočíme si někam do hospody na oběd a pak se stavím na chvilku u kámoše a najdeme si nocleh. Znáš tam jeden skvělý penzion, kde můžu zaparkovat motorku do dvora.“

„Už jsem se lekla, že budeš chtít přespát u něho. Víš jak je to u mě s tím vstáváním. Když už mám volno, tak si hodlám přispat. S tím teda počítej.“

„Já vím, tady nám ta hodná paní majitelka udělá i snídani, až vstaneme. Už mě zná. Občas jsme tam s klukama přespali, když jsme jeli Rakousko.“

„No hurá. Tak jedeme, začínám mít hlad na pořádněj kus masa.“

Jakmile dorazili do Kaplic, zajel nejprve Igor zjistit, zda je v penzionu volno, aby si tam mohli odložit věci, převléci se a přezout do něčeho pohodlnějšího.

Bylo už celkem teplo, přestože byl konec dubna, ale pohybovat se po městě celý den v kožených bundách bylo celkem náročné.

Penzion byl sice plný, ale když paní majitelka viděla Igora, dala mu klíče od posledního pokoje, který měla vždy přichystaný pro vnoučata, kdyby přijela na návštěvu. Obvykle tento pokoj nepronajímala, jen opravdu ve zvláštních příležitostech.

Když Igor zaparkoval motorku a ubytovali se, vyrazili převlečení na oběd do nedaleké restaurace. Po cestě měli žízeň a Igor se těšil, že si dá konečně pivo, když už dneska nikam nepojedou. Potom zavolal kamarádovi a domluvil se s ním, že ho tak za hodinu navštíví. Nina z toho nebyla příliš nadšená a tak navrhla Igorovi, aby tam šel sám, že si mají spolu co povídat a ona by tam stejně jen seděla. Raději si zajde do města a pak bude lenořit v penzionu u bazénu.

Poté, co Igor odešel za kamarádem, vydala se Nina na prohlídku města. Pomalu obcházela náměstí kolem dokola a prohlížela si výlohy obchodů. Pak si koupila točenou zmrzlinu a sedla si na nedalekou lavičku a pozorovala dění kolem. Sluníčko příjemně hřálo a tak nastavila svoji pokožku slunečním paprskům. „Adame, Haničko!“ Ozvalo se za ní znenadání a dvě děti honící se kolem laviček zastavily přímo před ní a čekaly, až je jejich matka dojde. Děvčátko, zřejmě o několik let mladší než jeho bratr, vylezlo na lavičku vedle Niny a posadilo se. Zkoumavě si Ninu prohlíželo. Za chvíli se před ni postavil i chlapec, ukázal na ni prstem a zavolal na svoji matku: „Mamííí, ta paní vypadá jako ty!“

Nina se otočila směrem, kterým chlapec volal matku a krve by se v ní nedořezal. Několik kroků od ní stála její sestra Dita a zírala na ni s otevřenou pusou. Nina se vzpamatovala jako první.

„Panebože, ségra, co tady děláš?“

„Já? Já tady bydlím, ale co tady děláš ty?“

Najednou byly všechny šarvátky zapomenuty a sestry si padly do náručí.

Obě děti jen zvědavě přihlížely a čekaly, co se bude dít.

„Zlatíčka, tak tohle je vaše teta Nina, pojd'te se jí ukázat.“

Adámek vykročil nebojácně první a za ním se schovávala za zády Hanička.

„Tak podejte tetě ruku.“

Nina chytila obě děti za ruce. „Máš krásný děti, po mamince.“ Usmála se na ně a mrkla na Ditu. „Nebojte se, já jsem vaše teta.“

„Já se nebojím.“ Špitl Adámek, ale Hanička stále mlčela a bylo na ní vidět, že se stydí.

„Nechceš zajít někam na kafe?“ Zeptala se Dita a už pomalu všichni kráčeli k nejbližší kavárně.

Sotva si objednaly kávu a už se jedna přes druhou snažily vypovědět, jak se jejich život odvíjel celou tu dobu, co se neviděly. Když si po několika hodinách pověděly to nejdůležitější, slíbily si, že se určitě uvidí, až se bude Nina vracet s Igorem zpátky z Rakouska. Sice měli s Igorem původně jiné plány, ale určitě jí bránit nebude.

Když se Igor vrátil do penzionu, Nina ležela v posteli a dívala se na televizi. Všimla si, že Igorovi trochu svítí oči. Sotva promluvil, bylo jisté, že s kamarádem nasávali.

„Alespoň brzy usne a nechá mě pro dnešek v klidu vyspat.“ Pomyslela si.

„Jak ses měla a co jsi dělala celé odpoledne?“

„Bylo to moc fajn. Nevěřil bys, koho jsem tu potkala.“

„Tady? V Kaplicích? To vážně netuším.“

„Mojí ségru.“

„Cože? Ty máš ségru? Nikdy jsi o ní nemluvila, myslel jsem, že nemáš žádné sourozence.“

„Nějakej čas jsme se neviděly.“

„Aha. Co tu dělala?“

„Bydlí tady. Hele Igorku, vadilo by moc, kdybychom trochu změnili plány a vraceli se zpátky zase přes Kaplice? Slíbila jsem jí, že se ještě uvidíme, až pojedeme zpátky.“

„No mně je to celkem jedno, kudy jedeme. Jak chceš.“

„Super. Tak já jí ještě zavolám. Zatím si dej sprchu a běž si lehnout.“

Igor se osprchoval a sotva zalehl, tak usnul. Přesně tak, jak Nina předpověděla.

KAPITOLA 3.

Cesta malebnými alpskými údolími byla úchvatná. Jakmile je uvítala cedule s nápisem Berchtesgaden, věděli, že jsou téměř u cíle. Teď už jen najít správnou odbočku a zaparkovat motorku na parkovišti nedaleko stanoviště autobusů, které převáží turisty nahoru na vrchol zvaný Orlí hnízdo, neboli Kehlsteinhaus. Bylo postaveno v roce 1937 na počest Hitlerových 50. narozenin.

Zakoupili si jízdenky a počkali, až budou vyzváni k nastoupení do autobusu. Uvelebili se na zadní sedačky, a když se autobus rozjel do kopce, zazněl z reproduktorů hlas průvodkyně, která líčila historii Orlího hnízda. Během čtvrt hodiny vystoupali o 700 m výš. Silnice byla vytesána do skály a místa na ní bylo sotva tak pro jeden autobus.

Když se potkávali s dalším jedoucím se shora, museli počkat na odpočívadle, aby se vyhnuli a cesta mohla pokračovat. Nina litovala, že se posadila k okénku. Když se podívala dolů, viděla pod sebou skalnatý sráz posetý lesem. Nebyl to pro ni zrovna dvakrát příjemný pohled. Modlila se, aby už byli nahoře. Zrovna, když si představovala, co by se všechno mohlo stát, uklidnil jí hlas v reproduktoru, který právě popisoval speciální zabezpečení podvozku autobusu dalším brzdovým systémem.

To už naštěstí přijížděli na parkoviště pod vrcholem.

Zde si museli objednat místenky na zpáteční cestu a pak pokračovali dlouhým tunelem vysekaným ve skále, vyloženým mramorem. Jakmile došli nakonec, luxusní dobový výtah je vyvezl dalších 124m. Právě se ocitli na vrcholu 1834 m nad mořem.

Měli štěstí, počasí jim přálo, slunce svítlo a všude kolem dokola byl nádherný výhled. Pod nimi se rozléhalo modravé jezero Königsee, kdysi dávno vytvořené ledovcem a sluneční paprsky oslňovaly okolí tisíci drobných záblesků. Hornatá krajina kolem jim nabízela pohled daleko široko, a ačkoli tu bylo mnohem chladněji než dole, slunce jim zahřívalo obnažené paže. Pomalu si prohlédli celou budovu. Nina byla trochu zklamaná, neboť očekávala nějaké dobové vybavení a namísto toho, zde bylo jen několik fotek pro představu, jak to zde vypadalo za vlády fašismu.

Jakmile se ocitli venku z budovy, vydali se na přilehlý vršek, kde stál velký kříž. Udělali si několik fotek a spěchali se posadit do venkovní restaurace a objednat si něco k jídlu.

Vychutnávali si místní kuchařské umění a pozorovali při tom okolí. Několik drzých vran, zřejmě zvyklých na přítomnost lidí, se jim snažilo ukrást z talíře

kousek dobroty. Nina dojedla svoji bavorskou roládu s bramborovou kaší a kousek masa nechala odložený na talíři. Vrána okamžitě využila situace, sezobla maso a vítězoslavně odlétala opodál, aby si v klidu pochutnala na svém úlovku. Sotva dojedli, byl nejvyšší čas nasednout do posledního autobusu a vydat se cestou zpátky.

Ještě naposledy se rozhlédli po okolí a počasí se pomalu začínalo kazit. Odkudsi přiběhl obrovský mrak a mlha zahalila severní část hor. Nina se už začala těšit do autobusu, protože se do ní dala zima. Naštěstí dole bylo ještě dost teplo, aby v pohodě dojeli do nejbližšího volného penzionu a ubytovali se.

Na zpáteční cestě se Nina zastavila u sestry, jak slíbila. Jak manžel Bedřich tak Igor, byli podobností obou sester značně zaskočení. Nebýt rozlišného oblečení ani by je od sebe nerozeznali.

„Teda potkat tě někde samotnou, tak tě táhnu domů, jako svoji manželku.“ Kroutil hlavou nevěřícně Bedřich.

„Kdybych vás minule potkal ve městě, tak dám Béd'ovi přes hubu, že mi dělá do holky.“ Usmíval se Igor.

„To bys tomu dal.“ Smála se Dita.

Obě děti už se bez ostychu přitočily k tetě Nině a celou dobu se ji snažily zatáhnout do svých her, takže většinu času trávila s nimi na zemi na koberci a stavěla hrady z kostek a hrála si se stavebnicí.

Dita se snažila svoje děti mírnit, ale Nina byla jejich pozorností nadšená a měla z toho velkou radost. Najednou zjistila, že by se už také ráda usadila a založila si rodinu. Jenže pořád netušila, zda je právě Igor tím pravým, se kterým by chtěla prožít zbytek života. To už ale Dita neudržela svoji zvědavost na uzdě a zeptala se na plnou pusu:

„A co vy dva? Chystáte se na manželství?“

Nina na sestru vytřeštila oči. Ale Igor okamžitě odpověděl místo ní.

„My hrajeme takovou hru, já ji pravidelně žádám o ruku a ona dělá mrtvého brouka. Je tak trošku sadista, asi jí dělá dobře, když mě tím tolik trápí.“

Nina jen zakroutila očima a zaťukala si na čelo. Ovšem děti se toho hned chytily a opakovaly vše po ní. Nina se začala smát.

„Vidíš, tady máš odpověď!“

„Že jsem raději nemlčel.“

„Není kam spěchat, Igorku.“ Usmála se na něho, aby si ho udobřila.

„Já jen, abych se toho někdy vůbec dožil.“

„Ale když vidím tyhle krásný dětičky,“ pohládila je po vlasech, „tak o tom možná začnu uvažovat dřív.“

„No hurá. Kam to napsat?“

Do hovoru se vložila Dita.

„Jen si to tak růžově nemaluj. Někdy jsou to i pěkní vzteklouni a máš vidět ten rachot, když se perou. Což je téměř na denním pořádku. Jen se divím, že se ještě nepředvedly.“

„Vždyť jsou to miláčkové, že jo, děti!“ Adámek i Hanička svorně kývali na souhlas. „Hned bych si je vzala domů. Musíme se vídat častěji.“

„Klidně kdykoli přijed'te, ráda ti je napařím na celý den, alespoň si na chvíli odpočinu.“ Usmívala se Dita. Byla ráda, že se zase daly dohromady.

„Příště je řada na vás. Až pojeděš za tátou, tak se mi ozvi. Posedíme. A já vezmu mlád'átka do zoo a uděláme si super výlet. Co vy na to?“

Vyprovokovala tím hurónský řev ve znamení souhlasu a děti se na ni vrhly a začaly ji objímat. Takový úžasný pocit nikdy před tím nepoznala.

Po návratu domů byla Nina jako vyměněná. Bujaré večírky ji přestaly bavit a pořád měla pocit, že jí něco chybí. Volaly si teď se sestrou skoro každý den, a když u toho byly děti, vždycky si s nimi ráda popovídala.

Jenom čas od času si vyhodila z kopýtka s některým ze svých kamarádů nebo sbalila někoho na tahu. Už si je ovšem nevodila domů, jako dřív. Začínala stále častěji přemýšlet o tom, jaké by to bylo, kdyby měla vlastní děti a rodinu.

Jednoho dne, kdy seděly s Ditou v kavárně a vyprávěly si o životě, jí napadla spásná myšlenka. Co kdyby se zkusily na chvíli vyměnit, jako za starých časů, jestli by to vůbec někdo poznal. Dita tvrdila, že je to blbost a že to hned musí každý poznat, ale Nina to brala jako legraci a nakonec Ditu přesvědčila.

„Dobrá tedy, ale když to praskne, vezmeš všechno na sebe a Béd'ovi si to pěkně vysvětlíš sama. Stačí kázání, které od něho dostanu.“

„Neboj, ségra, nikdy to přeci neprasklo, tak proč by mělo teď?“

„No nezapomeň, že už nám není patnáct.“

„No a co? Vždyť je to sranda. Neboj, Béd'ovi to vysvětlím jedna báseň. Vždyť víš, že to s chlapama umím.“

„Jen aby z toho nebyl nějakej malér.“

„Co se bojíš? Chceš si užít? Chceš. A s dětma na krku to jen tak nepůjde. A víš, že já je mám ráda. Béd'a nic nepozná a ty si můžeš celý týden užívat a odpočívat.“

„Mně se to moc nezdá.“

„Nebud' posera. Vezmu si týden dovolenou a až bude Béd'a odjíždět, tak se s ním půjdu rozloučit já, převlečená do tvých šatů a schválně jestli to pozná. Kdyby ano, tak řekneme, že to byl vtip.“

„To jsem teda zvědavá.“

„Nezapomeň, že musíš být jako já. Začneš používat make-up a šminky. Bydlet budeš u mě.“

„A co tvoji kamarádi? Co když někoho potkám?“

„Tak jednoduše řekneš, že jsi měla úraz hlavy a máš dočasný výpadek paměti. Hlavně si nikoho moc nepřipouštěj k tělu. Ukážu ti pár fotek a dám několik informací. Igora už znáš, takže kdyby něco, se vším ti pomůže. Hlavně mu neříkej pravdu. Je zvyklej na moje nálady, nebude se ničemu divit. Když budeš chtít někam vyrazit, stačí mu zavolat. Je milej.“

„A co když bude chtít sex?“

„To je jasný, že bude chtít sex. Záleží na tobě.“

„Blázníš? Vždyť je to tvůj přítel. To by ti nevadilo, kdybych se s ním vyspala?“

„Já to tak neprožívám. Stejně si bude myslet, že jsem to já, tak o co jde?“

„Já tě teda nechápu.“

„A proč? Kolik jsi měla v životě chlapů?“
„Hm, moc ne. Když nepočítám Béd'u, tak asi dva.“
„To je teda bída, děvče.“
„Přeci nechceš, abych zahrnula manželovi?“
„Proč bys mu zahýbala? Jeho žena bude poslušně sedět doma a pečovat o děti.“
„Ne abys mi udělala nějakou malér!“
„Ségra, neboj! Mám snad rozum, ne?“
„To si nejsem moc jistá, když tě tak poslouchám. Tohle by přeci rozumnej člověk nemohl vymyslet.“
Nina se jen smála a těšila se, jaké to bude vzrůšo.
„Jestli to praskne, tak nás Béd'a zabije obě, je ti to doufám jasný?“

Příští neděli, když Bedřich odjížděl večer do práce, byla Dita hrozně nervózní. Všechno mu připravila jako obvykle a pak se na hodinu vypařila, aby se těsně před jeho odjezdem vyměnila s Ninou. Ta přijela nenamalovaná a učesaná stejně, jako chodila Dita. Na sobě měla její halenku a sukni. Najednou by je nerozeznal ani vlastní táta. Dita jí dala potřebné instrukce a Nina se šla s Béd'ou rozloučit a vyprovodit ho jako jeho vlastní manželka. Dita seděla schovaná v sestřině autě nedaleko od domu a čekala, až oba vyjdou před dům a Nina se bude s manželem loučit přesně tak, jak to dělala ona víkend co víkend.

Už už mu chtěla dát Nina vroucí polibek, ale pak si uvědomila, co jí říkala sestra a spokojila se jen s pusou na rozloučenou. Hlavně žádné vylomeniny. Bedřich samozřejmě nic nepoznal, a když se rozloučil s dětmi, spokojeně nasedl do auta a odjel. Dita čekala před domem pro jistotu ještě půl hodiny a pak spěchala domů. Nina zatím v klidu nakrmila děti, vykoupala je a dala je spát. Pak si sedla v kuchyni ke stolu a čekala, až přijde Dita.

„Dobrý ne?“ Obrátila se k ní Nina místo pozdravu.
„Teda já zírám. Tak nevím, jestli mi z toho má být smutno, že to Béd'a nepoznal nebo co si o tom mám myslet?“
„Přestaň to pitvat, ještě mi řekni, co a jak a v klidu můžeš zítra vyrazit ke mně domů.“
„Nemám raději zůstat?“
„Hele nešil, když výměna, tak výměna. Docela mě zajímá, jak se na to bude tvářit Igor.“
„Hele já s ním spát nebudu, určitě by to poznal.“
„No když budeš v posteli jako prkno, tak to pozná určitě. Musíš se trochu odvázat.“
„Tobě se to mluví. Vždyť jsem ti říkala, že nemám s chlapama žádný zkušenosti.“
„Tak se musíš pořádně zmrskat. Alespoň ztratíš zábrany a bude ti to jedno. No a Igor stejně pozná prd, protože já jsem namazaná každou chvíli. Už si zvyknul.“
„Teda ségra, jak můžeš takhle žít?“
„V pohodě. Musíš brát život s nadhledem.“
„Když já moc nepiju, stačí mi sklenička a jsem v náladě.“
„Alespoň Igor ušetří.“ Smála se Nina.

„Já nikam nejedu.“

„Hele, seber se a koukej mazat, já jsem svůj díl splnila, teď je řada na tobě. Bude se ti to líbit. Neboj.“

A tak Dita brzy ráno vyrazila na sever. V noci ještě dlouho probíraly detaily, co všechno by se mohlo stát a koho by která z nich kde mohla potkat. Každá si udělala poznámky, aby náhodou na něco nezapomněla.

Zaparkovala auto před domem a vzrušeně odemykala vchodové dveře. Rozhlédla se kolem dokola, jako kdyby se bála, že ji někdo uvidí a vstoupila dovnitř. Ačkoli jí Nina všechno předem ukázala, raději si prošla znovu celý byt.

První, co ji napadlo, bylo to, že by tady měla trochu poklidit. Oproti Nině byla zvyklá denně uklízet a dávat nádobí do myčky a ze sestřina bytu na ni dýchal dojem věčného nepořádku.

„Chraň tě pán bůh mi tam dělat ve skříních komínky!“ Varovala ji předem Nina, když viděla, jak má Dita doma vše pečlivě srovnané a uklizené.

Když si prošla celý byt a trochu poklidila, lehla si na gauč a pustila si ohromnou televizi, kterou měla Nina téměř přes celou stěnu v obývacím pokoji. Začala prohrabávat hromadu DVD a hledala nějaký film, který by mohla v klidu shlédnout. Nakonec vybrala tři a položila je před sebe na stolek. Přinesla si z ledničky láhev vína a nalila si skleničku.

„Hm, ty si teda žiješ, ségra.“ Řekla si, jakmile ochutnala víno. Hned si dolila plnou skleničku.

V polovině druhého filmu ji vylekal zvonek u dveří. Naštěstí ji napadlo zeptat se telefonem, kdo se dole nachází. Byl to Igor a neodbytně se cpal dovnitř. Dita začala zděšeně pobíhat po bytě. Honem se zkontrolovala v zrcadle, a když došel Igor až do třetího patra, stála už mezi dveřmi.

„Ahoj zlatíčko.“ Snažil se ji políbit, ale Dita rychle ucukla, takže jeho polibek jí sjel po tváři. Rychle odběhla do pokoje, napít se na kuráž.

Igor si šel do ledničky pro pivo a posadil se vedle ní na gauč.

„Zase koukáš na tu blbost, vždyť jsme to viděli spolu minulý týden.“

Ohodnotil její výběr filmu. Dita se zarazila a rychle vyhrkla:

„a.. asi jsem to prospala a moc si z toho nepamatuju.“

„Už zase nasáváš? Neříkala jsi náhodou před pár dny, že už toho máš plný zuby a dáš si na chvíli pauzu?“

„Trochu mě bolela hlava, tak jsem potřebovala asi jenom zvednout tlak a už je to dobrý.“

„Pořád stejný výmluvy. Měli jsme se vsadit.“ Chytil ji kolem ramen, ale Dita se mu vysmekla.

„Co je? Provedl jsem něco? Já myslel, že se ti ten výlet líbil, když si o něm tolik básnila. Hlavně o ségre.“

„Jo, ségra je super.“

„Není ti něco? Jsi dneska nějaká divná. Půjdeme ven?“

„A kam?“

„No myslel jsem večere a potom taneček, jak jsi chtěla. Vždyť jsme se tak včera domluvili, že tě dneska vyzvednu.“

„Jo, jo, máš pravdu.“ Přitakala honem Dita, aby nevzbudila podezření.

„No tak už se začni oblíkat, ať to stihneme, vždyť víš, jak ti to vždycky trvá.“

„Půjdu takhle.“

„Cože? Žádný šminky a hodina v koupelně? Nevím teda, co se děje, ale беру to. Tak jdeme.“

Dita si v duchu nadávala, že si zapomněla udělat make-up, jak jí sestra kladla na srdce.

„Až někam půjdeš, koukej se namalovat, ať mi neděláš ostudu. Všichni by si určitě mysleli, že jsem nemocná.“ Hlavně, že ji ujišťovala, že se bude snažit a hned první den na to zapomene, sakra. Zítra se určitě polepší.

Večer byl skvělý. Igor ji vzal do úžasné restaurace, kde jí moc chutnalo. Sice se divil, že si nedala salát, ale bylo vidět, že má z její volby radost. Dokonce to po ní dojedl, když už nemohla. Moc hezky si popovídali. Snažila se mluvit sama o sobě jakoby ústy svojí sestry, která je nadšená z opětovného setkání a Igor ji se zaujetím poslouchal. Navíc jí vyprávěl spoustu zážitků, které měl se svým kamarádem ze školy, když jezdili na motorkách na různé srazy a potom po výletech. Naštěstí se Niny včas optala, o čem se s ním může bavit a dobře tušila, že to musí být něco, co doposud neví pořádně ani její sestra.

„V podstatě se ho můžeš ptát na cokoli. Alespoň uvidí, že mám snahu. Nikdy jsem ho moc neposlouchala a on to ví, takže nemáš co zkazit.“

Po večeri zavítali do nedalekého klubu. Dita z toho měla docela strach, protože se bála, že tam potká neznámé lidi, kteří se k ní budou hlásit. Ale na to ji Nina také předem připravila.

„Hele neboj, většinou je tam takový kravál, že není možnost konverzace a celý večer protancujeme. No, a když jsem tam s Igorem, tak se ke mně nikdo moc nehlásí, protože on si na mě dělá absolutní nárok, jako kdyby byl můj manžel. Možná, že tam potkáš kámošku Danu. Ta je fajn. Uvidíš sama.“

Přes všechny rady si stejně Dita nebyla příliš jistá. Jestli jí to divadlo za to vůbec stojí? Vzájemně si nastudovaly svoje přátele podle fotek na Facebooku, aby je jen tak někdo nepřekvapil. Nina na tom byla o poznání lépe, neboť skoro všichni její přátelé měli profil na některé ze sociálních sítí. Jenže kolem Dity se pohybovalo až příliš mnoho starších lidí, které musela tajně nafotit telefonem, aby mohla poté předat informace Nině a nebyl z toho nějaký zbytečný malér, neboť Dita měla se všemi ve svém okolí velmi dobré vztahy. Což se samozřejmě hodilo, když nutně potřebovala pohlídat děti.

Ted' už byla ovšem ve stavu, kdy se při tanci opírala o Igora a začínala cítit, že je nejvyšší čas vypravit se domů. Proto požádal Igora, aby zavolal taxi a vydali se k domovu.

Igor ji dopravil do bytu přesně tak, jak byl na to zvyklý od její sestry Niny. Uložil ji do postele, svlékl jí džíny a hodil přes ni deku. Pro jistotu jí dal k posteli kbelík a ustlal si v obýváku. Nina nesnášela, když byla v tomto stavu,

aby s ní někdo sdílel postel. Což bylo v případech, kdy si pamatovala svůj návrat domů, ale když na tom byla hůř, vypakovala vetřelce hned, jak toho byla schopná.

Protože se chtěl Igor alespoň trochu vyspat, rozložil si gauč v obýváku a pustil si ještě na chvíli televizi. V ten moment už vedle Dita tvrdě spala a nevěděla o světě. Tušil, že jí ráno zase bude zle a určitě bude potřebovat jeho péči, proto se bál nechat ji doma samotnou. Jenže to netušil, že Dita jeho péči zaručeně potřebovat nebude. Byla zvyklá ráno vstávat k dětem za jakýchkoli okolností, i když ji bolela hlava a měla kocovinu. Což se samozřejmě naštěstí moc často nestávalo. Navíc moc nevydržela, takže ji mnohdy stačily spolehlivě dvě skleničky vína na to, aby ji odrovnaly po zbytek večera. Proto také raději vždy víno hodně ředila vodou tak, aby si toho nikdo nevšimnul a ještě si k tomu objednávala další sklenici vody.

Ráno se Dita probudila s nepatrným bolehlavem. Rychle se rozhlédla kolem sebe, a když vedle nenašla Igora, tak se jí ihned ulevilo. Vylezla z postele a šla se do kuchyně napít a najít v lékárně nějaký vitamín nebo prášek na bolest. Domnívala se, že ji Igor jenom přivezl a odjel domů. Ovšem jaké bylo její překvapení, když otevřenými dveřmi do obýváku uviděla Igorovo roztažené tělo a slyšela hlasité chrápání.

„Sakra!“ Zaklela a pelášila honem do koupelny, aby se rychle osprchovala a oblékla, než se Igor probudí. Rychle ustlala postele v ložnici a posbírala poházené svršky, které hodila do koše na špinavé prádlo s myšlenkou, že je hned odpoledne vypere. Potom udělala snídani a připravila ji Igorovi na stůl. Sama si udělala jenom kafe s mlékem a šla si sednout na balkon, přesně tak, jako to dělala její sestra, aniž by to vůbec tušila.

Sotva dosedla na židli na balkóně, přištrachal se k ní Igor.

„Dobré ráno. Chceš udělat snídani?“ Zeptal se.

„Já?“ Podivila se Dita. Nebyla na takovýto servis zvyklá. Doma na to byla sama a o víkendech nosívala snídani manželovi do postele.

„Aha, je ti zle. No nic.“ Sebral se a odešel na záchod. Za chvíli se ozvalo z kuchyně:

„Ty brd'ó! Ty jsi udělala snídani?“ A za chvíli už se Igor i s talířem přesouval vedle ní na balkon.

„Udělám ti k tomu kafe, chceš?“ Zeptala se Dita a hned ji došlo, že to nebyl správný tah.

„Nechápej to špatně, ale tobě se včera něco stalo?“

„Mně? A proč by mělo?“ Nechápala Dita.

„Co si pamatuju, tak jsi mi nikdy snídani neudělala.“

„To máš za odměnu, žeš' mě včera dotáh' do postele.“ Rychle improvizovala.

„Ale to přeci dělám běžně.“

„Já vím, tak si moc nezvykej.“ Obratně nasadila sestřin tón hlasu a Igor se ihned přestal divit.

„Už jsem se lek' že jsi šla do sebe. Včera jsem tě ani neviděl kouřit.“

„Na to mám dost času. A s kouřením chci přestat už dlouho, to přeci dobře víš. Ty dneska nejdeš do práce?“

„Jedu pryč. Musím pro šéfa zajet do Brna. Bude se vracet až večer, tak mám ještě čas.“

„No já mám dneska volno, tak si zajedu po nákupu a musím zařídit pár věcí, tak se asi nevidíme.“

„Tak to bys mohla jet se mnou.“

„Ne, děkuji. Cestování mám až nad hlavu a to ještě musím v pátek za ségrou, slíbila jsem jí to.“

„Vidíš a to se ti tam nechtělo. Nebýt mě, nikdy bys ji znovu nepotkala.“